

València-Cerdanyola, parcs tecnològics

L'Institut de la Mitjana i Petita Indústria Valenciana —Impiva—, dependent de la Generalitat, ha presentat ja un avanç del projecte «València, Parc Tecnològic». Tambe a Cerdanyola —el Vallés— un altra ciutat del xip escalfa circuits.

Fúlvia Nicolàs/Marta Niell

Avuit quilòmetres del centre de València, eixint per la pista d'Ademús, hi ha el 1.000.000 de metres quadrats que rebran, en un dia no molt llunyà, les instal·lacions del Parc Tecnològic. Tot i que ara el trànsit en aquella direcció no és especialment fluït, sembla que el futur By Pass facilitarà una ràpida comunicació amb el centre urbà. A deu minuts, l'aeroport de València; a una distància semblant, el port, o la Fira Mostrari; no gaire més lluny, la Universitat Politècnica, amb el seu centre de càlcul i els seus laboratoris.

El lloc on són situats els territoris que s'urbanitzaran en una primera fase —uns 500.000 metres quadrats— és un pujol de suau inclinació, orientat al Sud. Al seu entorn immediat, i diuen que és cosa que agrada a la gent que freqüenta aquests indrets, instal·lacions esportives d'elit: camp de golf, pistes de tennis...

El tret diferencial d'aquest parc tecnològic serà, golf a banda, la possibilitat de comptar des del primer moment amb una sèrie d'instituts tecnològics i d'investigació que ocuparan una desena part del total del terreny. En principi, la Conselleria d'Indústria dona per segura la instal·lació d'un Centre Tècnic de la Indústria Alimentària, al qual es podria unir l'actual Institut Agroquímico i de Tecnologia dels Aliments, ara dependent del Consell Superior d'Investigacions Científiques. Els altres tres instituts d'investigació previstos en el pla inicial són un de Biomecànica, un Institut de mecànica metàl·lica i un Institut Ceràmic —«d'aquests que estudien coses com la forma de fer bistu-

Un lloc per a empreses d'alta tecnologia.

ris de porcellana, que diu que són més durs i tallen més que els de diamant...», aclareix Segundo Bru.

La missió dels instituts serà, òbviament, dur a terme la investigació aplicada, l'estudi i l'adaptació de noves tecnologies, el control de qualitat i l'elaboració de normes de qualitat... En definitiva, el que fan tots els centres d'investigació avançada del món, si és que funcionen. I, com tots, si funcionen, tot treballant coordinadament amb les necessitats del medi econòmic al qual pertanyen.

El Parc Tecnològic Valencià serà, pel que fa a les empreses, com un club privat d'entrada selectiva. «Es tracta, en principi, de dur al parc tan sols aquelles empreses que puguin aportar-hi un treball important, i que no puguin ubicar-se en cap altre lloc: empreses que empren alta tecnologia, que la investiguen o que la produeixen», decideix l'Impiva. S'anomenen empreses tecnològiques, d'acord amb aquesta intenció, aquelles que dediquen a investigació i al desenvolupament (I+D) un percentatge important del seu volum de vendes, empreses netes, no-contaminants, amb mà d'obra altament qualificada...

d'aquestes que fan goig de veure. Ni tan sols caldrà, segons els autors del projecte, fer una gran campanya de promoció per captar-les. «Són prou intel·ligents per saber on els convé anar», diuen. I el fet cert és que ja han arribat a l'Impiva diverses sol·licituds. Sense donar-ne noms, cosa que el conseller considerarà «molt prematur», són ja un mínim de tres les societats que han demanat comprar terrenys al futur Parc Tecnològic: una indústria alimentària, una de *software* i una tercera metall-mecànica, relacionada amb processos informàtics. Totes tres valencianes, fet que fa suposar al conseller Bru, com manifestà ufanament durant la presentació del projecte, «que seran majoria les indústries del país, fet que, d'altra banda, ja avançaven els estudis previs». «Es tracta —completava— d'indústries disposades a participar en aquell procés de fertilització creuada entre elles mateixes i en relació amb els instituts tecnològics, com també la Universitat i d'altres institucions o empreses externes compromeses en processos d'investigació i desenvolupament». L'objectiu, en qualsevol cas, no és omplir el parc a qualsevol preu.

I això, ¿quant costaria?

La inversió total prevista en una primera fase —és a dir: compra de terrenys, obres d'infraestructura i urbanístiques— és de 3.500 milions de pessetes. Aquests diners, eixiran del pressupost de la Generalitat valenciana, via Conselleria d'Indústria, sense comptar les hipotètiques ajudes, subvencions o facilitats que l'administració central estiga disposada a aportar. Una vegada fet el parc, els autors del projecte calculen la ràpida recuperació per part de la Generalitat valenciana de la inversió inicial, mitjançant la compra per part de les empreses interessades de les parcel·les en què s'ubicaran, dotades ja de la infraestructura necessària. Tret dels instituts de titularitat pública, la major part de les construccions del parc seran, doncs, autofinançables. La inversió privada, una vegada fet el parc, pot calcular-se en uns 8.000 milions de pessetes, que és el que podrien gastar en instal·lació i engament les entitats privades que s'hi establiran.

La gestió del Parc Tecnològic valencià, encara en procés d'estudi, podria revestir una forma similar a la d'altres entitats, com la Fira Mostrari de València, en els quals s'ha optat per constituir un ens públic subjecte a les normes de dret privat. Els estatuts, però, encara poden trigar a veure la llum.

No hi haurà incentius per a la instal·lació de fàbriques o indústries en el Parc Tecnològic. Aquelles que, per les pròpies característiques, puguin ser mereixedores d'algun avantatge econòmic o legal, podran òbviament acollir-se a les normes habituals, sense que la Generalitat valenciana es faça càrrec, «en absolut», de les gestions necessàries.

Una volta instal·lades, d'altra banda, els caldrà adaptar-se al funcionament dinàmic que l'Impiva vol imposar al Parc. «En el moment en què hagen acomplit el seu paper, i si desitgen ampliar instal·lacions i activitats, o esdevenen perilloses o molestes, podran traslladar-se a un altre indret. Noves indústries ocuparan, si tot va bé, el seu lloc. «Bufetades, hi haurà, per un trosset de terreny», sospira un tècnic a mitja veu.

I després, els Business Centers

La segona fase del projecte, una vegada ja en funcionament el Parc Tecnològic, passa per la idea d'escampar arreu del País Valencià allò que en

¿Indústries que tornaran inversions?

modern llenguatge econòmic s'anomena *business centers*; centres de negocis, en català. Un «centre de negocis» és un conjunt d'indústries o negocis com a suport del desenvolupament econòmic d'una àrea formada per companyes manufactureres, de serveis, etc., combinades amb empreses de tecnologia punta. Aquests centres funcionen, de fet, com a viviers d'empreses, perquè acullen nous empresaris o promotors i, després d'una rigorosa avaluació de la idea pels responsables del centre, se'ls proporciona tot el suport necessari a nivell d'assessorament administratiu, financer,

etc., necessari per a realitzar un estudi de la factibilitat de centre. Tot això, sobre el paper.

Sobre la creació d'altres parcs tecnològics, en territori valencià, la Conselleria s'estima més no pronunciar-s'hi. «Per natural prudència, sobretot», explica Segundo Bru, «¿com podriem parlar d'un segon parc si encara no hem començat el primer?».

El calendari d'actuacions, de moment, és prou escarit. Pel desembre d'enguany, ja amb més de 500.000 metres quadrats de terreny comprat, conclourà l'elaboració de l'avantprojecte tècnic del Parc. El projecte tècnic finalitzarà tres mesos després, pel febrer de 1987, de manera que ja pel maig de l'any que ve puguin iniciar-se les obres d'urbanització. En la mateixa data començaran també a construir-se els Instituts Tecnològics. La instal·lació de les primeres empreses, finalment, s'iniciarà en el primer trimestre de 1988. Tants estudis, contactes i reunions, seminaris i conferències internacionals realitzats fins ara pels autors del projecte, els tècnics de l'Impiva, demostraran aleshores el seu rendiment. L'European Business and Innovation Centre Network, l'European Association for the transfer of Technologies, Innovation and Industrial Formation i el Club de Technopoles, entitats internacionals a les quals pertany l'Institut de la Petita i Mitjana Empresa Valenciana, n'esperen amb impaciència els resultats, sens dubte. Segundo Bru, el conseller impassible, també. «València, la mar

Tecnologia punta i noves empreses

Antoni Robles

Lanunci de la pròxima instal·lació d'un parc tecnològic a València ha estat acollit amb un cert entusiasme en ambients universitaris i acadèmics. Per a Vicent Caballer Mellado, vice-rector d'Afers Econòmics de la Politècnica de València, «els avantatges de la iniciativa per al futur del País Valencià són innumerables», encara que, matisa, «els resultats finals dependran dels recursos econòmics que assignen a la investigació i de la posició que adopten els empresaris».

Per a Vicent Caballer, el paper de la Universitat Politècnica en el pro-

jecte apareix clar ara mateix: «A hores d'ara, equips d'investigadors que desenvolupen treballs en la Universitat sobre biotecnologia, citricultura, tecnologia dels aliments, producció vegetal, formigó, electrònica, informàtica o biomecànica, podrien integrar-se perfectament en els futurs projectes d'estudi que es realitzen en el parc tecnològic».

Antoni Rico, president del Consell Social de la Universitat de València i secretari general de l'Impiva, defineix els parcs tecnològics com «instruments de política industrial la funció essencial dels quals és

de bé», com diu l'Ajuntament. Només cal ja que mister xip ho assumisca.

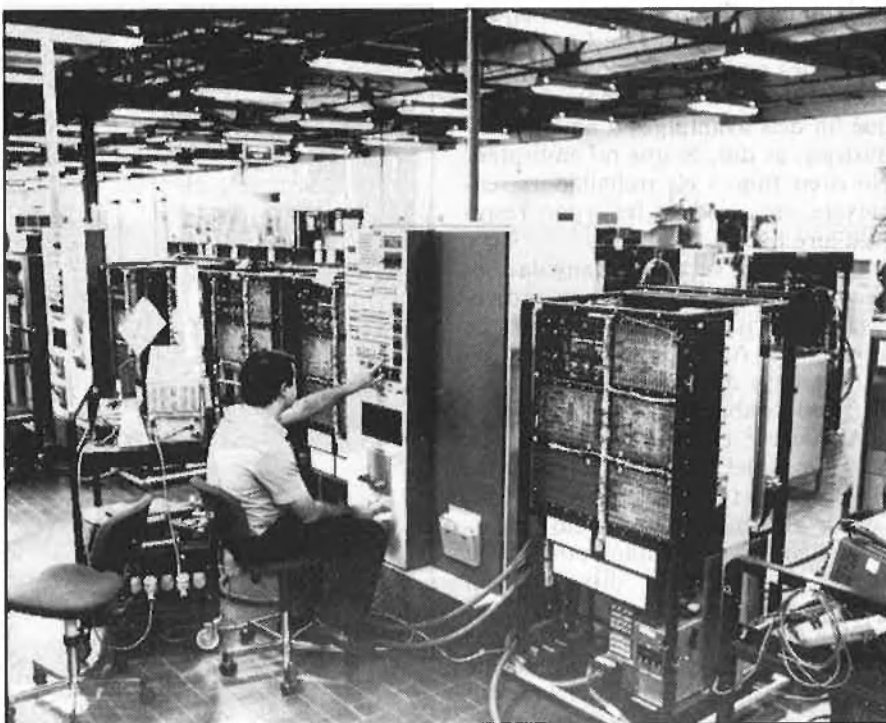
I també al Vallès

Si d'aquí a uns anys enfilem la B-30 des de Barcelona, direcció al Vallès Occidental, no haurem de pensar que, per error, ens hem traslladat al Silicon Valley de Califòrnia. No, no serà el Silicon Valley, sinó el... Silicon Vallès.

Tampoc la Universitat no serà la de Stanford, sinó la Universitat Autònoma de Bellaterra. Allà, una colla d'esforçats científics treballen a la secció catalana del Centre Nacional de Microelectrònica, investigant les múltiples possibilitats del silici, element químic amb què es fabriquen els xips, les memòries dels ordinadors. El silici és un material delicat que necessita ser tractat amb cura a la «cambra blanca», una sala aïllada de la pols, que pertorba el procés de fabricació dels semiconductors. Si bé el Centre de Microelectrònica no serà un centre de fabricació sinó de disseny i investigació. A la «cambra blanca», de 500 m² treballen colze a colze Francesc Serra, catedràtic d'Electrònica de l'Autònoma, i Emilio Lora Tamayo, abans director d'un equip de científics de Madrid on van abandonar la investigació en microelectrònica de silici per dedicar-se a investigar l'aresniür de gal·li, compost alternatiu al silici. Tot sota els auspicis del Consell Superior d'Investigació i Ciència.

servir de pont entre la tecnologia punta i les noves empreses. Ai seu parer, «la col·laboració amb la Universitat arribarà a través de projectes que els instituts tecnològics localitzats en l'interior del parc desenvolupen amb els departaments de les distintes escoles o facultats».

El futur parc tecnològic de Paterna mantindrà, segons han confirmat fonts oficials, intercanvis amb organismes semblants d'arreu de l'estat i del nostre país, com ara el Silicon Vallès. Pel que fa a la incidència que una experiència com aquesta podrà tenir en el mercat del treball, Antoni Rico assegura: «Això dependrà de l'èxit que tinguin les futures empreses lligades al parc; si bé tot sembla indicar que es crearà un notable nombre de llocs de treball». □

Hi ha qui tem que, ja en marxa els parcs de València i Cerdanyola, la tecnologia del xip haurà estat àmpliament superada.

Però els científics de l'Autònoma no només es dedicaran al disseny de xips, sinó que investigaran els misteris de la intel·ligència artificial dels ordinadors en un centre habilitat i experimentaran en el Laboratori d'Assaigs i Investigacions de la Generalitat, fins ara ubicat al carrer d'Urgell de Barcelona i que es traslladarà cap a l'Autònoma.

Com la Universitat de Stanford californiana, l'Autònoma també tindrà a prop un parc tecnològic. No dependent de la universitat, com a la costa oest d'EUA, però sí en íntima relació amb ella, auspicat per la Corporació Metropolitana de Barcelona.

El parc ocuparà 58 hectàrees del projectat Centre Direccional —el Centre Direccional seria una àrea administrativa projectada per la CMB, de la qual ara es reserven 58 hectàrees per al parc.

Com al «Valley» californià, el parc comptarà amb un edifici promotor d'empreses (que a Sant Francisco floreixen com a fongs), el Business Technology Center —BTC—, gran edifici de 100 m² que donaria cabuda a empreses que comencin, permetent-los emprar uns serveis generals, administratius, tecnològics, de màrqueting i assessorament. També s'ajusta al model californià la creació de departaments de (I + D), investigació i desenvolupament. A més, es crearà una oficina de desenvolupament tecnològic i es condicionarà la masia de Can Fatjó.

El parc és obert a totes les indústries de tecnologia «punta» que vulguin instal·lar-s'hi, i s'han previst parcel·les de 1.000 a 10.000 metres quadrats. De moment, s'hi volen instal·lar la multinacional Hispano Olivetti, per fabricar microordinadors i la Biotron, del país, que fa programes de *software* per a anàlisis clíniques

Tot això suposarà una inversió de 1.215 milions. Molts diners, que pensen recuperar venent les parcel·les.

O sigui, que d'aquí a uns anys, aquell camp erm dels afores de Cerdanyola del Vallès serà una florida d'higièniques empreses d'alta tecnologia. Perquè un dels avantatges d'aquestes indústries, es diu, és que no embruten. No tiren fum, i els treballadors, enginyers, etc., podran fer esport respirant aire pur.

El municipi veí de Cerdanyola, Sabadell, no es queda enrere en projectes i ha previst construir un Centre de Tecnologia Aplicada del Vallès, en uns terrenys de la Mancomunitat de Terrassa i Sabadell.

Al Centre es desenvoluparan dos programes del Ministeri d'Indústria, el «Profont» i el «Redinser». Profont vol dir «Promoció i formació ocupacional en noves tecnologies». Per a aquest programa es disposa d'un equip d'automatització d'oficines perquè els secretaris de les indústries del Vallès facin el seu treball més de pressa, gràcies a l'ofimàtica, i un equip de CAD-CAM, que serveix per a fer dissenys amb l'ordinador.

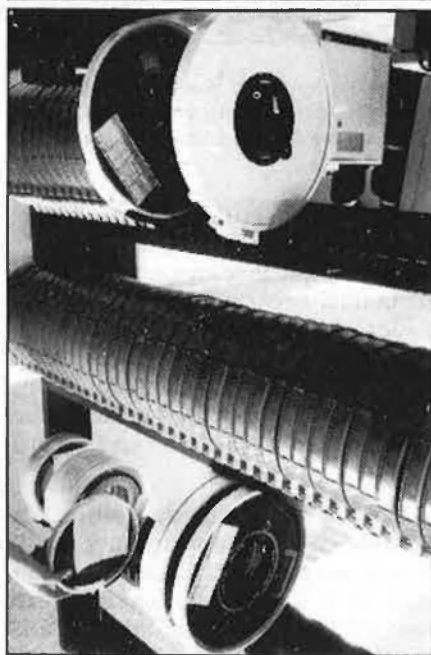
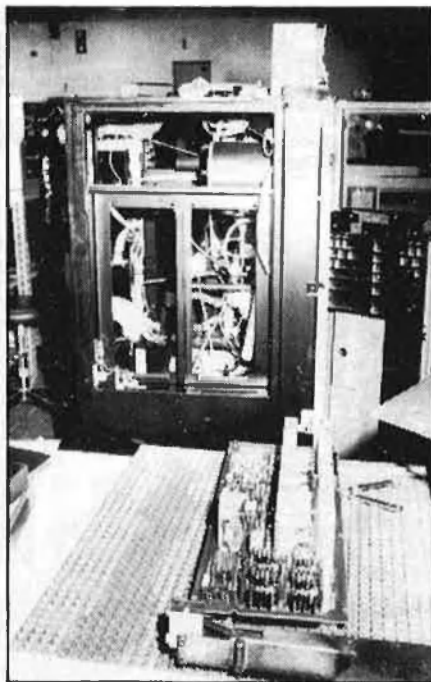
El Redinser va de robots. Al Centre de Tecnologia hi haurà una aula de robòtica, on es podran formar o reciclar els tècnics, desenvolupar nous sistemes, i temps a venir, fer disseny de robots.

Amb la Mancomunitat, col·laboren en el projecte del Centre les Direccions Generals d'Electrònica i Informàtica i de les Indústries Química, de la Construcció, Tèxtil i Farmacèutica, del Ministeri d'Indústria, que aporten una dotació de noranta milions en equipaments, i del departament d'Indústria de la Generalitat.

Altres projectes són la creació d'un Centre de Nous Materials —probablement a l'Autònoma— i la instal·lació d'una xarxa de cable de fibra òptica al Vallès Occidental, com també la creació d'un banc de dades sobre l'activitat industrial de la comarca, amb dos projectes portats endavant pels ajuntaments de Sabadell i Terrassa. El cablejat amb fibra òptica permetria l'accés als bancs de dades i crear un circuit de ràdio i televisió per cable.

El ministre d'Indústria i Energia, Joan Majó, va fer gestions perquè la H-P es quedés a Sant Cugat.

Segons la regidora d'Hisenda de l'Ajuntament de Sant Cugat, Assumpta Bailac, la Hewlett Packard es plantejava obrir una nova fàbrica a Europa, fonamentalment per a servir el mercat europeu, però també al Mitjà Orient, i per això pensava instal·lar-se al sud del continent. Al

Planant damunt el Silicon Vallès, els conflictes entre CNB i la Generalitat.

novembre del 84, Majó, que encara no era ministre, s'assabentà que la H-P volia instal·lar-se a l'Estat espanyol i els recomanà Catalunya. Al mateix novembre, el comitè executiu visita Sant Cugat i es decideix per una zona al final de l'avinguda de Can Graells, entre TV2 i la B-30.

L'11 de febrer del 85, la Hewlett Packard signava el protocol amb el govern espanyol, representat per Joan Majó. La Hewlett Packard fabricarà impressors gràfics o «plotters», invertirà 2.500 milions de ptes. i crearà 300 nous llocs de treball, ocupant un total de 650 persones.

Una altra empresa estrangera que

vol instal·lar-se a la comarca és la Sanyo, que aniria al polígon Santiga de Barberà del Vallès. I durant el viatge del president Pujol a Califòrnia, una altra marca estrangera, l'Advanced Polymer Systemes, va manifestar el seu interès per instal·lar-se a Catalunya.

¿Què ofereix el Vallès?

Segons el tècnic de Programació i Finances de la CMB, Xavier Estibill, són raons de pes «les bones comunicacions amb Barcelona i amb l'aeroport i el port, i amb la resta d'Europa i l'estat, mitjançant el formidable pas d'autopistes que es troben a Cerdanyola; la qualitat de vida, amb zones residencials i baixa densitat de població, i la proximitat d'universitats i centres de investigació».

A part, molts dels municipis del Vallès són considerats ZUR —Zona d'Urgent Reindustrialització—, amb els beneficis que això comporta tals com reducció d'impostos i preferència en l'obtenció de subvencions.

N'hi ha de més pessimistes. El regidor del PCC de l'Ajuntament de Cerdanyola, José Espí, declara: «Amb la proposta demagògica de la CMB i els socialistes, s'està agitant l'espantocells de l'atur. Però no és cert que el parc pugui resoldre aquest problema. Que no es pensen els 4.000 desocupats de Cerdanyola que tindran feina en l'hipotètic parc tecnològic».

Realment, si es comparen els llocs de treball que donen aquestes empreses —650, Hispano Olivetti; 35, Biotron— amb les xifres de desocupats —10.777 i 13.171 inscrits a les oficines d'ocupació a Sabadell o 8.714 i 9.693 a les de Terrassa, al 85— no sembla que solucionin el problema.

Però s'ha de pensar en l'estirada que aquestes empreses suposaran per a la comarca, afavorint noves inversions, la creació de llocs de treball indirectes i la modernització de les empreses d'alta tecnologia, com també l'ajut per a la investigació. Al 88, la Hewlett Packard, per exemple, disposarà de 350 milions per a la investigació, que cedirà a l'Autònoma de Bellaterra. El colp de mà de l'«amic americà» no és gens desdenyable. I tothom està d'acord que el repte de l'alta tecnologia no es pot eludir. Fins i tot, la Generalitat, des d'una posició inicial refractària, ha evolucionat cap a una actitud favorable.

En el fons, es coïa un problema polític: la qüestió de la desaparició de la Corporació Metropolitana de Barcelona, propugnada en la nova política

d'ordenació territorial de Catalunya i la voluntat de pervivència d'aquest organisme que, des de la sortida a la llum pública del document emès per la Generalitat, ha fet mans i mànigues per demostrar la seva eficàcia i no només amb el projecte del parc, sinó amb la recuperació de la serra de Collcerola i altres bones propostes.

Veure la seva existència amenaçada va portar la CMB a la signatura del Pacte del Vallès amb els ajuntaments del PSC i del PSUC de la comarca, onze en total, al claustre del monestir de Sant Cugat, el 6 de març. El mateix dia es presentava en el marc de la III Fira de la Informàtica de Sabadell el Projecte Econòmic Silicon Vallès, endegat per les Cambres de Comerç i Indústria de Sabadell i Terrassa, i molt especialment per Emilio Peralta, president de la comissió d'Indústria de la Cambra de Sabadell i autor de la felicitosa denominació «Silicon Vallès».

Ambdós, pacte i projecte, persegueixen la coordinació de les iniciatives que a nivell d'alta tecnologia es puguin desenvolupar al Vallès, si bé el projecte de les Cambres posa més l'accent en la participació del sector privat, i el Pacte, en la intervenció a nivell d'ajuntaments. El Pacte es deia obert a la participació de la Generalitat i els ajuntaments convergents, que naturalment, no el signaren, i si, en canvi, han pres en consideració la proposta de les Cambres.

A través del Pacte, la CMB ha trobat la manera de sobreviure subrepticiament, inclús a despit de la dissolució com a tal organisme. Els ajuntaments convergents, el qualifiquen d'«ingerència de la metròpoli al Vallès i el retorn a la idea de la «gran Barcelona».

El tema es va polititzar enormement, sobretot, arran de les darreres eleccions. Després de les eleccions, Emilio Peralta, que volia crear la Fundació Progreso y Técnica Silicon Vallès i presentar públicament la Fundació al juny, encara no ha assolit el seu propòsit. El benefici de la comarca exigeix ja accions conjuntes.

Segons sembla hi ha un interès general per l'alta tecnologia. Algunes revistes especialitzades, però, han parlat de la inutilitat d'una política faraònica amb inversions de mil milions en el sector informàtic, quan aquest ja sembla haver entrat en decadència arreu. Els rumors sobre la fallida del Silicon Valley californià són persistents. ¿Potser farem la de riure i després d'incorporar-nos a l'alta tecnologia, aquesta ja estarà superada? □

NOVETATS EN LLIBRES

LES MULTINACIONALS A CATALUNYA

Francesc Cabana
Els Orígens, 16

Més que una reedició: de fet és una nova edició totalment posada al dia amb dades fins a 1986.

EDICIONS DE LA MAGRANA

DICCIONARI ETIMOLOGIC I COMPLEMENTARI DE LA LLENGUA CATALANA

Joan Coromines. Volum 6é.

De la O a la QU.

CURIAL EDICIONS CATALANES

CATALUNYA LIGHT ...? ELS ESPANYOLS NO SÓN CATALANS

Francesc Ferrer i Gironés.
2a edició augmentada.
Col·lecció La Rella.

Distribuïdor exclusiu a Catalunya del Sud, Sendra.

EL LLAMP

CANYAMEL

Sòcio-naturals de 3r. d'EGB.

Col·lectiu Cavanilles.

GREGAL LLIBRES

L'ABSENT I ALTRES NARRACIONS DE LA GUERRA I DE L'EXILI

Xavier Bengurel
Col·lecció Tros de paper, núm. 18

Nou contes de la guerra i de l'exili. I una petita obra mestra —«L'absent»— que conta una història commovedora d'amor i de mort.

EDITORIAL EMPÚRIES

TERRA LLIURE 1979-1985

Jaume Fernández i Calvet.
Col·lecció La Rella.

Distribuïdor exclusiu a Catalunya del Sud, Sendra.

EL LLAMP

DAINA

Nova revista de literatura

Amb articles de: David Rosenthal, Erica Jung, Jean-Charles Huchet, Philippe Jaccotet, Romano Costa i Narcís Comadira.

EDITORIAL TRES I QUATRE

UN ESPIA PERFECTE

John le Carré
El Balanci, 186. 464 pàgs.

Una trama apassionant i plena de contrasentits en l'última gran novel·la de John le Carré, ara traduïda al català.

EDICIONS 62

DICCIONARI JURÍDIC CATALÀ

Un volum de 14×21, 480 pàgines.

De venda a llibreries.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

ENCICLOPÈDIA CATALANA

LA VIDA EN ELS TEMPS DE JESÚS DE NATZARET

Peter Connolly
Col·lecció La vida en el passat

Evocació fidel i rigorosa de la vida quotidiana dels jueus en temps de Jesús de Natzaret. Amb nombrosos mapes i il·lustracions detallades.

BARCANOVA

LLIBRERIA TRES I QUATRE

Pérez Bayer, 11. Tel. 352 91 10. 46002-València